

رمزها همه گیر هستند

از عصاره سلولی باکتری گرفته تا پستانداران رشته پلی U اسید آمینه فنیل آلانین را در رشته پلی پپتید قرار می دهد. همچنین پلی C رشته پرولین و پلی A رشته پلی پپتیدی لیزین می سازد. بنابراین با مطالعاتی که اخیراً از چگونگی کد کردن DNA به پروتئین بدست آمده است معلوم شده که رمز ژنتیکی همه گیر است و در اثر فرآیندهای تکاملی رمز ژنتیکی در میان جانداران ثابت مانده است.

عدم تغییر رمز ژنتیکی پایه و اساس اصول وراثت است. اگر برای مثال جهشی در یک سلول موجب شود که یک $tRNA$ مخصوص سرین بجای تشخیص رمز UCU رمز دیگری را برای مثال UUU تشخیص دهد، این نوع موتاسیون در سلولهای هاپلوئیدی که فقط یک ژن برای تولید $tRNA$ مخصوص سرین دارند کشنده خواهد بود، چرا که اسید آمینه سرین در جای اصلی خود قرار داده نمی شود. حتی اگر بیش از یک ژن برای تولید $tRNA^{Ser}$ (برای مثال در سلولهای دیپلوئیدی) وجود می داشت، این نوع موتاسیون باز هم برای سلول کشنده می بود چرا که در بسیاری از جایگاههای فنیل آلانین، سرین قرار می گرفت (بعلت کثرت مولکولهای $tRNA^{Ser}$ جهش یافته، سرین در مقابل رمز UUU قرار می گرفت).

جهش در رمزهای میتوکندری پستانداران

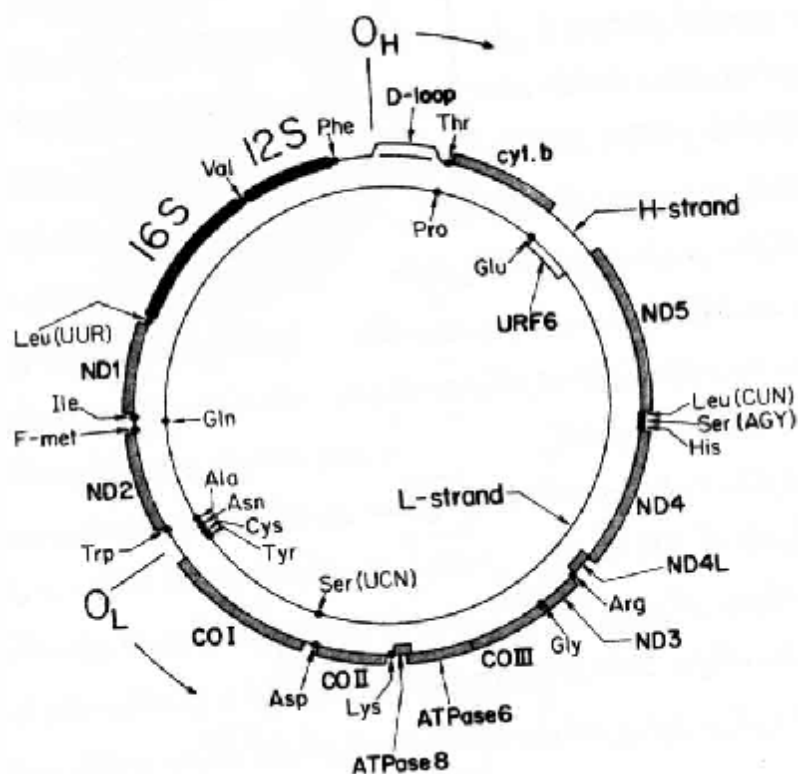
با توجه به صحبتهایی که شد وجود رمزها در بعضی از اندامکها که از قانون کلی پیروی نمی کرد کاملاً تعجب انگیز بود. این حقیقت در حین تعیین ردیف DNA (16569 جفت باز) میتوکندری انسان آشکار شد.

میتوکندری یکی از اجزاء سلولی است که طی فرآیندهای فسفوریلاسیون اکسیداتیو توسط آنزیم‌های متصل به غشاء داخلی میتوکندری ATP تولید می‌کند. اغلب پروتئین‌ها مخصوصاً آنهایی که در راستای تولید RNA و ریبوزوم هستند توسط ژنهای هسته سلول بیان می‌شوند و توسط مکانیزمهای اختصاصی به میتوکندری حمل می‌شوند. میتوکندری یک مولکول DNA حلقوی دو رشته‌ای دارد که هر چه از سلول‌های پست یوکاریوتی به سلولهای تکامل یافته تر می‌رسیم اندازه آن کوچکتر می‌شود (DNA میتوکندری سلول مخمر 5 برابر DNA میتوکندری انسان است). ژنوم میتوکندری دو مولکول $rRNA$ را کد می‌کند که اندازه آن در سلولهای پستانداران کوچک است. همچنین چند پروتئین و $tRNA$ های لازم جهت سنتز تعدادی از پروتئینها نیز توسط ژنوم میتوکندری بیان می‌شود.

در DNA میتوکندری انسان و موش فاصله ژن‌ها از یکدیگر کم است (متراکم تر هستند) و بین هر ژنی

که پروتئین و یا $rRNA$ را کد می‌کند، یک یا چند ژن $tRNA$ قرار گرفته است (شکل 1).

شکل 1: نقشه ژنوم 16500 (شانزده هزار و پانصد) جفت بازی میتوکندری پستانداران. نقشه شامل دو قسمت است. حلقه

بیرونی ژنهایی را بیان می کند که در حلقه سنگین قرار گرفته است در حالیکه در حلقه درونی ژنهایی قرار گرفته اند که در حلقه DNA سبک تر قرار گرفته اند و بیان می شوند. ژنهای مخصوص $rRNA (12S, 6S)$ پر رنگ تر نشان داده شده اند. توجه داشته باشید که اگر در یک قسمت از DNA یک رشته، ژنی بیان می شود در نقطه مقابلش در رشته دیگر یک ژن متفاوت بیان می شود. در تشخیص بعضی از رمزها بوسیله $tRNA$ ، Y مخصوص پیریمیدین و R برای پورین و N مخصوص هر باز است.

$ATPase$ شماره 6 و 8 کمپلکس $ATPase$ میتوکندری را می سازند. ژنهای COI ، $COII$ ، $COIII$ اجزاء آنزیم سیتوکروم اکسیداز را می سازند. ژن $ND1-5$ اجزاء آنزیم $NADH$ دزهیدروژناز را می سازد قبلاً این نواحی با رمز $URF1-5$ مشخص شده بود). ناحیه $URF6$ عمل ناشناخته ای دارد. نواحی O_H ، O_L به ترتیب شروع همانندسازی رشته سنگین (که اول شروع می شود)

و رشته سبک را مشخص می کنند.

بین رمزهای ژنتیکی معمولی و میتوکندری اختلافات زیر وجود دارد:

1. رمز UGA در DNA میتوکندری کد خاتمه نمی‌باشد و در عوض تریپتوفان را کد می‌کند و

بنابراین مولکول $tRNA^{Trp}$ میتوکندری دو رمز UGG و UGA را تشخیص می‌دهد و گویی

که از قانون وابل اطاعت می‌کند.

2. رمز متیونین داخلی AUA, AUG بوده و رمز متیونین شروع کننده AUG, AUU, AUA و

AUC می‌باشد.

3. رمزهای AGG, AGA که در شرایط معمولی از رمزهای آرژینین می‌باشند (آرژینین بوسیله

6 رمز بیان می‌شود) در میتوکندری رمزهای خاتمه محسوب می‌شوند و بنابراین در

میتوکندری چهار کد خاتمه وجود دارد (AGG, AGA, UAG, UAA).

شاید مولکول‌های $tRNA$ میتوکندری نیز از لحاظ ساختمان و نحوه عمل با $tRNA$ های سلول فرق

داشته باشند. در میتوکندری 22 نوع مولکول $tRNA$ وجود دارد در حالیکه با در نظر گرفتن قانون وابل در

سلول 32 نوع مولکول $tRNA$ جهت رمزهای موجود لازم است. بنابراین اگر چهار رمز برای یک اسید آمینه

وجود داشته باشد که در نوکلئوتید اول و دوم وجه مشترک دارند فقط یک $tRNA$ میتوکندری در خواندن

چهار رمز شرکت می‌کند (بخاطر داشته باشید که در چنین شرایطی در سیستم‌های غیر میتوکندری حداقل

دو $tRNA$ وجود دارد). مولکول‌های $tRNA$ میتوکندری فوق در جایگاه 5' خود (جایگاه وابل) یک

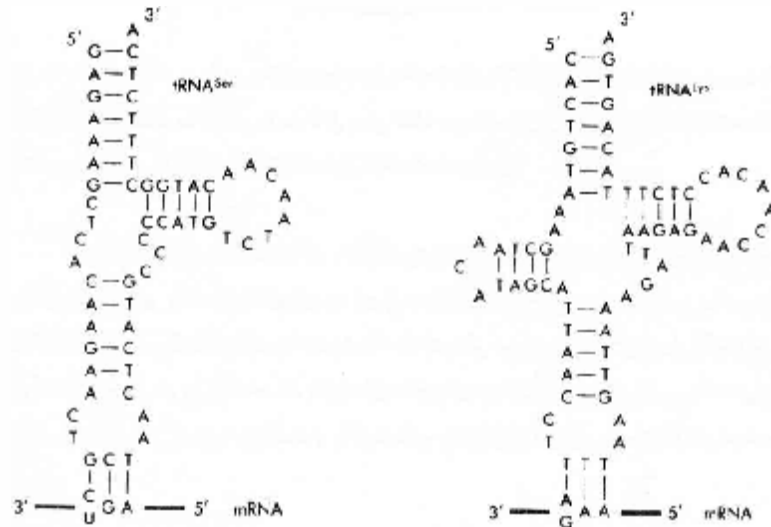
نوکلئوتید U دارند که ظاهراً با هر چهار نوکلئوتید جایگاه سوم کدون جفت می‌شود. در مواقعی که یک پورین

در جایگاه سوم کدون اسید آمینه‌ای را بیان می‌کند که با قرار گرفتن یک پیریمیدین در همان جایگاه متفاوت

باشد نوکلئوتید U تغییر یافته در جایگاه اول آنتی کدون $tRNA$ میتوکندری قرار می‌گیرد تا انحصاراً دو

پورین به یکدیگر جفت شوند.

مولکولهای *tRNA* میتوکندری علاوه بر اینکه قوانین و ابل خاص خود را دارند ساختمان فضایی خاصی نیز دارند. برای مثال ردیف *GT Y CRA* در اغلب مواقع حذف شده است. همچنین بعضی از بازها در حلقه‌های *T, D* عوض شده‌اند. حلقه *ΨC T* در مولکولهای *tRNA* غیر میتوکندری از هفت باز تشکیل شده است در حالیکه در *tRNA* های میتوکندری تعداد بازها از سه تا نه متغیر است. بعضی مواقع تغییرات موجود بسیار فاحش است. برای مثال *tRNA* سرین میتوکندری فاقد حلقه می‌باشد (شکل 2).

ردیف ژنی دو *tRNA* میتوکندری انسان. ردیف *CCA* بعد از مرحله رونویسی به انتهای 3' اضافه می‌شود.

شواهد موجود نشان می‌دهد که مولکولهای *tRNA* میتوکندری تفاوت فاحشی از نظر ساختمان سه بعدی و نحوه کنش با ریبوزوم با دیگر مولکولهای *tRNA* دارد. همچنین با توجه به خصوصیات صرفه جویی در استفاده از اطلاعات ژنتیکی در میتوکندری خصوصیات

زیر را می‌توان در مورد بیوسنتز *tRNA* بر شمرد.

1. هر دو رشته *DNA* میتوکندری از محل پروموتورهایی که در نزدیکی ناحیه شروع همانندسازی

DNA قرار دارند رونویسی می‌شوند (ر.ک به شکل 1) رشته‌های *mRNA* طویل ساخته شده،

سپس مولکولهای متعدد *mRNA* با برش در انتهای $3',5'$ بوجود می‌آیند (بخاطر داشته باشید

که در یک مولکول طویل *mRNA* چندین ژن *tRNA* نیز در میان ژن‌های ساختمانی وجود

دارد که با برش قطعات *tRNA*، *mRNA* مربوط به ژنهای ساختمانی تولید می‌شود.

2. کدون شروع سنتز پروتئین در انتهای $5'$ مولکول *mRNA* نهایی قرار دارد. در

قسمت $5'$ *mRNA* نوکلئوتیدهایی که با *rRNA* ریبوزومی (زیرواحد کوچک) جفت شوند

وجود ندارد.

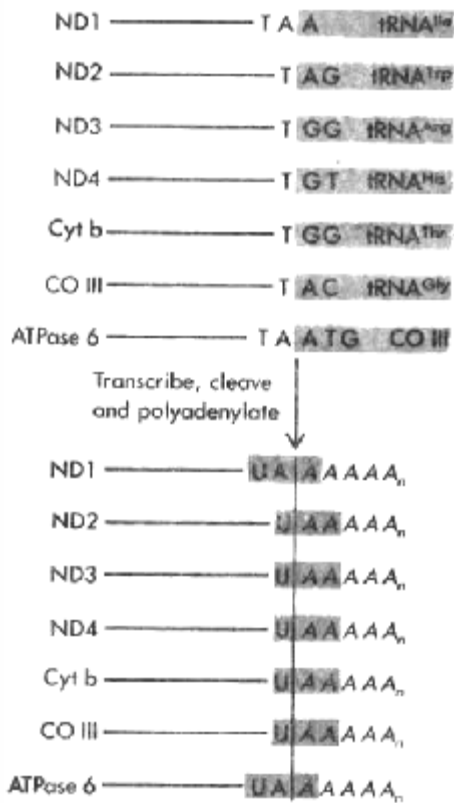
3. بیان *mRNA* تا انتهای $3'$ ادامه می‌یابد. بعضی از مواقع حتی کدون خاتمه در *DNA*

میتوکندری نیز دیده نمی‌شود. در عوض در اثر برش *mRNA* اولیه و جدا شدن

واحدهای *tRNA* یک قسمت پلی *A* به انتهای $3'$ *mRNA* وصل می‌شود. در محل اتصال

پلی *A* به *mRNA* رمز *UAA* بوجود می‌آید که رمز خاتمه است (شکل 3).

شکل 3: چگونگی پردازش و افزودن رشته پلی A به انتهای mRNA و تولید رمز خاتمه. قسمت بالا ردیف DNA ژنهای

مختلف ساختمانی را در محل برش نشان می دهد. قسمت پایین ردیف mRNA همان ژن ها را نشان می دهد که پس از مرحله برش

قطعات پلی A اضافه شده است.

اخیراً نشان داده شده است که DNA میتوکندری موجودات دیگر (مانند مخمر) نیز رمزهای ژنی

تغییر یافته دارند. آنها از نظر جزئیات نیز با میتوکندری پستانداران فرق می کنند. بنظر می رسد که مراحل

تکاملی DNA میتوکندری بسیار سریع بوده است. با اینحال معلوم نیست که آیا رمزهای تغییر یافته

میتوکندری بقایای رمزهای ژنی بدوی می باشند و یا گونه های جدید رمزهای ژنی هستند که در همه سلول ها

رایجند.